



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA!

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 2, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



LAS BONAS ARMAS.



ha acabat lo de las partidas: ja era hora, perque á dir la veritat, lo país, are menos que may está disposat á anarse'n á corre aventuras per la montanya, ni á consentir que s' encenga una nova guerra civil.

Succeheix ab las guerras civils lo mateix que ab los plets. Desgraciat qui guanya! Ab aixó calculin que succehirá ab lo pobre que perti Aquell ja s' pot donar per content si l' hi deixan la camisa; l' altre se queda sense camisa irremisiblement, y algunas vegadas sense pell y tot.

Además lo nostre pobre país are com are ja té prou pena ab los libre-cambistas, perque s' busqui mals-de-cap ab una guerra ruinosa de germans contra germans.

Els, ab los seus projectes nos esquerdan la casa, es veritat; pero aixó no vol dir que nosaltres haguem de acabar d' ensorrarla, pèl gust de sepultarnos entre las sevas ruinas.

¡No! ¡May! Aixó seria insensat. ¡Cóm se 'n riurian los libre-cambistas! Prou dirian: nosaltres los hem fet perdre l' industria, y ells además han perdut lo san-deri.

¿Nos han esquerdat la casa? Donchs á referla, y á assegurarla.

¿De quina manera? Per medi del treball la referém, per medi de la propaganda, l' assegurarem.

Al catalá lo tenir que treballar no l' espanta; al revés, l' hi dona ánimo. Quant més difícil es una empresa, més pit hi posa y millor ne surt. Sembla que las dificultats s' han fet per nosaltres.

¿Qué per ventura Catalunya, en tota la seva extensió no proclama l' atreviment y l' geni incansable del nostre poble? Montanyas plenas de conreu, rocas entre las quals hi creix lo cep, planuras que semblan jardins, vilas y ciutats en las quals lo treball hi té per temples hermosas fábricas; per tot arréu la civilització, l' adelanto, l' afany, la vida, l' activitat y l' esperit modern. Y tot, tot enterament nos ho devém á nosaltres mateixos.

Los que diuen lo contrari, los que proclaman qu' hem prosperat explotant á las demés provincias, faltan á la veritat ó s' equivocan.

Ab protecció ó sense protecció Catalunya sempre marxará al davant d' Espanya.

¿Y no saben per qué? Perque aquí hi ha necessitats y aspiracions qu' en otras parts no s' coneixen. Ab una vida miserable y pobre s' contenta l' treballador

de un gran número de regions d' Espanya: aquí té altres desitjos y pera satisfacerlos treballa nit y dia, ab la seguritat de que qui treballa prospera. ¡No 'ls hi veuréu may ajeguts de panxa al sol als catalans!

De modo que no es qüestió de que siguem més ó menos protegits, sinó qüestió de génit.

La protecció la demaném més aviat per patriotisme que per esperit provincial. Si tota Espanya s' despertés demati, y, dali que dali, fes lo que fém nosaltres, Catalunya seria més rica de lo qu' es, perque nó hi ha com tractar ab provincias ricas per enriqueixe. 'Ns enriqueiriam mútuament, y no tindriam necessitat de desviar cap al extrauger una gran part dels nostres productos sense elaborar, á cambi de una petita part de productos elaborats los més ab aquellas mateixas materias que d' aquí se 'ns emportan, y que nosaltres no elaborém per ganduleria.

Per aixó demaném protecció, perque lo que surt de la terra espanyola s' augmenti de valor, transformantse per medi del treball, que després de tot, lo treball es l' única font de la riquesa.

Desgraciadament, no 'ns entenen encare, y la gran majoria de la nació permet que un parell de dotzenas de fanatichs ó mal intencionats, l' un dia ab lo tractat ab França, l' altre dia ab lo restabliment de la base quinta, ataquen y tractin de malmetre 'ls fruits dels nostres esforços, sense ventatje de ningú.

Succehirá que nosaltres haurém de treure més la llengua; pero las provincias d' Espanya que no explotan tots los seus elements naturals, que van endarraridas y que no demostran l' activitat qu' exigeix lo temps modern, aquestas badallarán de gava, que si compran barato 'ls productos extrangers haurán de vendre barato 'ls seus, fins que s' convensin de que quan hi ha falta de medis es impossible comprar.

Tot es relatiu en aquest món.

Per medi del treball, multiplicant en lloch de sumar si es necessari, nosaltres farém cara á tot, y taparem las esclexas.

Y per medi de la propaganda, no sols la de la paraula, sinó la del exemple, difundint pèl resto de la nació aquest esperit d' empresa y d' activitat que á nosaltres nos anima, sortint primer que ningú á la defensa dels interessos legítims de las demés provincias quan aquestas se vejin perjudicadas, formant á Madrid mateix, davant de la camarilla libre-cambista, un estat major proteccionista, pera batre s' en la premsa, en lo meeting y en tots en los terrenos, ab la brillantés de la paraula y ab la forsa de la rahó, no ho duptin pas, dintre de poch temps aquesta Espanya que avuy dorm, se despertará, tindrà aspiracions com las tenim nosaltres; mirará de satisfacerlas per medi del treball, lo mateix que nosaltres; se referá de todas las desdixas actuals, y 'ls libre-cambistas si volen viure, haurán de mudar d' ofici, perque alló de fer discursos bonichs no valdrá cap diner.

Ni á Espanya ni á Inglaterra.

P. K.

LA CUYNERA DE 'N SAGASTA



om de costum, don Práxedes está de mal humor, y si no tréu foch pe 'ls caixals, es perque no més ne té dos, y encara corcats, y no s' vol exposar á cremársels.

Se passeja pe 'l menjador, diu paraulas incoherents y mira á dreta y esquerra, com si busqués un forat per fugir.

Se coneix que 'n porta alguna de cap, ó que busca ocasió de esbrabarse ab lo primer que se l' hi presenti.

—Gonzalez, diu á un criat qu' está dret á la porta, impassible y mut com certs diputats de la majoria; lo dinar desseguida.

—Al moment.

Lo criat surt y en Sagasta continúa passejant.

—¡Gonzalez! lo mateix nom que aquell murmura ab véu sorda. ¡Si á més de Gonzalez se dignes Fiori... quina puntada de peu l' hi clavaríal No sé perque tots los que s' diuen Gonzalez no han de ser criats....

Lo camarer torna á apareixer: vé ab las mans viduas, y s' queda mirant al amo ab semblant descompost.

—¿Qué hi ha? ¿qué no 'm serveixes?

—¡Oh! Es que no puch encara...

—¿Perque? ¿qué vol dir no puch?

—Lo dinar encara no está fet....

—¡Bé! Així se compleixen las mevas órdres?

—Dispensi: la cuinera es nova d' avuy y diu que á n' ella no l' hi dona la gana d' enllestirlo tan aviat....

—¿Si? ¡Quin descar! Digali de part mèva que despatxi desseguida: demá ho arreglarem aixó.

Lo criat se 'n torna.

Passa un rato bastant llarguet, sobre tot per en Sagasta qu' está va cansat de sufrir las impertinencias del seus ex-amichs, y que no vol deixarse imposar per una cuynera.

Al fi compareix en Gonzalez ab un parell de plats.

Lo president del ministeri s' assenta, y ataca la gasofia com si ataqués lo grupo dels descontents.

—¡Hum! exclama tirant la forquilla enlaire. ¡Aixó es salat, horriblement salat, més salat que 'l meu ministre de Foment!

Lo criat, posat darrera del amo, tremola com la fulla al arbre ó com empleat novell quan sent parlar d' un cambi de ministeri.

—¡Gonzalez!

—¡Senyor!

—Digas á aquesta condemnada cuynera que tingui un xiquet més de pols. Aquí ni ha tirat una tonelada de sal!

Altra vegada 'l criat cap á la cuyna.

Passats alguns moments, torna ab altres plats.

—¿Qué t' ha dit?

—S' ha posat á riure y m' ha dit: ¡Buenol Tot dihent aixó, lo pacífich Gonzalez deixa 'ls plats sobre la taula.

Lo senyor Sagasta se 'ls acosta, y torna á comensar la feina ab la forquilla.

—¡Redimontri! Ja hi torném. ¡Més salat que l' altre! Aquesta dona déu sé andalussa. ¡Vés; escandalitzala, matala, prèni 'l salé!

Lo pobre criat, més esporuguit que may, torna á desaparèixe.

Deu segons d' espera.

—¡Senyor! exclama aterrorisat entrant al menjador ab las mans al cap: ¡aquesta dona 's subleva! M' ha enviat al diable.

—¿Si? Digali que vingui.

Per última vegada en Gonzalez torna á la cuyna. Inmediatament se senten passos estrepitosos que s' encaminan al menjador.

Es la cuynera.

Entra, y sense gastar compliments s' encara ab don Práxedes.

—¿Qué mana 'l senyor?

—¿Qué mano? Que tinguis un xich més de modos, y que cupleixis ab la teva obligació.

—¿Qué ho diu per lo de la sal? A la cuyna jo soch la mestressa y ab mí no s' hi ha de ficar ningú.

—¿Cóm? ¿Qui 't paga á tú? ¿Ab quinas condicions has entrat aquí? ¿No t' han dit que habías de guisar á gust dels amos?

—¿Y qué 'm conta á mí? ¿Qué n' haig de fer de qui 'm paga? Si á vosté no l' hi agrada salat, á mí sí: procuri acostumarshi ó grillis. Jo faig lo que fa vosté. ¿Per ventura vosté fa cap cas de qui 'l paga, ni mira si lo que fa es á gust del país, ni se 'n recorda de las condicions ab que va pujar al poder?

—¡Hola, ho'al Aixó no es de la teva cullita: á tú t' ha ensiburnat algú. Aixó t' ho fan fé 'ls meus enemichs. ¿Qui t' ho ha ensenyat tot aixó? ¿Qui te las ha donadas aquestas instruccions?

—¿Qui? 'L meu currutaco, no me 'n amago.

—¡Lo teu currutacol! ¿Y qui es aquest tunante?

—¡Eyl! No l' hi tregui motius: es un xicot molt aixurit, que serveix á casa d' un senyor qu' es diputat.

—¿Cóm se diu?

—¿Lo meu xicot? Tóful.

—No: 'l séu amo.

—Don Victor.

—¿Balaguer?

—¡Justal!

FANTÀSTICH.



UNA societat coral de Alella anantse 'n á Sant Mús, vá veure 's atacada per una columna de tropa, que la prenía per una partida de sublevats.

Va haberhi algun tiro y una especie de carga á la bayoneta.

Los individuos de la societat van issar lo mocador, y d' aquesta manera van librarse de una mala treta.

MORALEJA.—Si anéu al camp en temps d' insurrecció per lo que puga ser, duhéu mocadó.

Lo cabecilla Serra dels Arxius, ha prés l' indult y ja 's passeja pels carrers de Barcelona.

En cambi alguns dels que van seguirlo, son á la presó.

¡Qué hi farém!

En aquest mon més val ser cap d' arengada que qua d' avestrús.

Lo Sr. Gonzalez Fiori ha donat un rapa-polvo al goberner.

La síntesis del séu discurs ha sigut la següent:

«Lo partit constitucional vá conseguir lo poder en virtut dels séus compromisos contrets en l' oposició.

«Olvidant aquestos compromisos s' enganya al rey y al país.»

En Gonza'ez Fiori y en Sagasta han renyit.

Ja se sap: cantantse las veritats se perden las amistats.

Lo Circol constitucional de Madrid cita y emplassa á n' en Sagasta perque vagi á veure la bandera que vá alsar l' home del tupé á l' any 1876.

Si, ja l' hi poden ensenyar tant com vulgan.

En Sagasta dirá:—Senyors, está tan tacada aquesta bandera, que ni ménos la conech.

En Zárate diputat carli, combat lo Jurat, dihent:

—Un Jurat compost d' artesans seria un Jurat de ignorants.

Recolti Sr. Zárate quán Jesucrist vá formar l' apostolat per qué anés á difundir pèl mon las ideas de justicia, de qui 's vá valdre, de advocats ó de senzills treballadors?

Per administrar justicia, no 's necessita tenir ciencia sinó conciencia.

Lo que jo comprech es que 'ls carlins no pugan ser Jurats, perque de conciencia no 'n tenen gaire.

A Sans ha sigut nòbrat alcalde un conservador, intim amich del ex-diputat Sadó.

Lo govern vá prometre inclinar-se sempre del costat de la libertat.

Pero com que ja es ménos liberal que 'ls mateixos conservadors, s' inclina del costat d' aquests, y comensa per Sans, per alló que diuhen:

—A Sants y á minyons no 'ls prometis que no 'ls dons.

En Camacho no ha volgut accedir de cap manera á la pretenció del sindicat de Barcelona de que formi part de la Comissió que ha de reformar las tarifas industrials, un representant de cada provincia.

Aixis, aixis se ha de fer.

Als industrials se 'ls tracta com als béns del escorxador: se 'ls degolla y se 'ls excorca; pero sense concedirlos la paraula.

Solen dir que 'l prometre no fá pobre.

Y nosaltres anyadirém que 'l prometre fá Sagasta.

Y sinó aquí tenen l' exemple: encare no fá tres setmanas que desde 'l Senat declarava que no 's tocarian los arancelos fins després dels déu anys d' estar en vigor lo tractat de comers ab Fransa.

En efecte: Ja ha comensat la discussió de la base quinta.

¡Un' altra apretada!

Aquesta vegada 'ls libre-cambistas s' han valgut del Sr. Torres, pastalejant sobre 'l séu vot particular, de manera que immediatament se restableix la primera rebaixa, á l' any 1887 la segona y á l' any 1892 la tercera y última.

Es á dir, dintre de déu anys nos trobarém en plé libre-cambi.

L' industria estaré déu anys en capella.

Bè es veritat qu' entre-mitj l' hi permeterán obrir informacions, perque entretinga.

Aixó es lo mateix que 's fá ab los reos condemnats á mort. Quan están en capella se 'ls hi dona tots los gustos; pero arriba l' hora y se 'ls porta al pal sense contemplacions.

¡Quina llástima que un home tant espavilat com en Torres s' haja deixat ensarronar d' aquesta manera!

Tot Catalunya protesta contra aquest arreglo.

En Balaguer á l' hora en qu' escribim se prepara á formular una esmena calcada en las promesas que vá fer en Sagasta en lo Senat, paraulas que al cap de tres setmanas ja s' olvidan.

Ja que no las cupleix, hó será se las torni á menjar. ¡No l' hi tinga llástima, D. Víctor!

La reina donya Isabel II ja feya temps que anava endarrera de una carga de justicia que importa 50,000 duros anuals de renda.

En Cánovas se havia negat sempre á regoneixela.

Pero ha vingut en Sagasta y ab la major facilitat del mon l' hi ha concedida.

Lo país pagaré 50,000 duros més cada any.

¡Per supuesto, be 's pot pagar aquesta quantitat per veure 'l liberalisme y l' esperit independent de 'n Sagasta!

Diuhen qu' en Bismark está malalt y que no pot be-llogarse sense experimentar uns grans dolors.

Lo mateix l' hi succeheix al govern de la fusió.

No 's mou que no gemegui: á cada projecte un ¡ay! Está sempre ab un ay al cor.

CANSONS DEL TEMPS.

Juntas. com dugas germanas, la Crísis y la Fusió, (que ab tot y semblar mentida, son carn y ung a. sombra y cos), acaban de donar compte del brenar, y entre 'ls vapors que 'l vinet d' aquesta terra fá puja al cap. poch á poch comensan á entusiasmarse, y á dar voltas y fé 'l boig.

—¿Cantém una mica, Crísis?

—diu gronzantse la Fusió.

—Canta si á tú t' acomoda; ara no estich per cançons.

—Potsé al sentirme t' inspiris y cantis.—No dich que no.

Donchs comenso: t' advertieixo que aixó que cantaré es nou.—

Y agafant las castanyolas y movent ab gracia 'l cos,

la Fusió 's posa á la feyna tot repicant los talons:

—Repasséu de correguda tot Madrid y 'ls séus voltants: no hi ha dona més volguda com jo ho soch pe 'ls meus galans.

¡Pobra gent! ¡Ab quin deliri venen sempre al detrás meu, demanantme que 'ls hi tiri un petó per mor' de Déu!

Jo, piadosa. 'ls accontento, y veient lo séu neguit, los vesteixo, 'ls alimento, y 'ls hi dono casa y lit.

Quan un d' els me mortifica y l' envio al botavant, ningú dels altres replica per por de quedar cessant.

Jo soch senyora absoluta, y entre mitj de tanta gent, ningú 's crema ni 's disputa perque á tots m' imo igualment.

Y com que aixó á mí m' agrada y 'ls pobrissons fan bondat, vull ser la seva estimada per tota una eternitat.

—¿Qué 't sembla la cansoneta?

—No ho sé; no l' he entesa prou.

—¿Vots que hi torni?—No, mil gracias.

Tot escoltante hi compost una cosa molt bonica, y també vull cantá un poch.—

Agafa las castanyolas que l' hi allarga la Fusió,

y adoptant l' ayre flamenco, canta ab ma'icia y aplom:

—Hi ha per 'quí una curriolada de patriotas de pape, que estiman á la vegada á una dona que jo sé.

¡Cent per una! Aixó ja abona que son tranquils hasta allá: aixó d' estimá á una dona tants homes... no sé que fá.

Pero son homes de barra y com qu' ella es qui 'ls mantén, no 'ls fá res ni 'ls encaparra lo que pugui dir la gent.

Jo que conech á la dona y als séus afamats amichs, he resolt fé una obra bona desfent semblants embolichs.

Els creuhen que será eterna la gangueta que han trobat, y la... ximpla que 'ls governa créu també aquest disbarat.

¡Pobres galans! ¡Me fan riure!

¿Qui no ho véu que 'ls pescaré?

¿De quin modó poden viure tants galls en un gallinè?—

La Fusió mira á la Crísis, la Crísis á la Fusió; totas dugas á un temps riuhén alabantse las cançons.

Y tornan cap á la taula, omplan la copa altre cop y beuhen, cantan y riuhén. mentres tant se vá fent fosch.

Las riallas son molt alegres, pero ¿qué tal las cançons?

¿Qui s' ha explicat ab més gracia, la Crísis ó la Fusió?

C. GUMA.



Los mestres d' estudi están celebrant un gran Congrés á Madrid. Després del Congrés celebrarán un gran dinar. Queda evidentment demostrat que 'ls mestres d' estudi d' aquest país si no menjan, menjarán.

Y hasta será fácil que quan se trobin asseguts á la taula algun d' ells digui:

—Sr. President, demano la paraula.

—¿Per qué?

—Per demanar que 'l Congrés se constituheixi en sessió permanent.

Lo pá á Madrid s' ha apujat. Per aixó 'ls madrilenyos han apujat las contribucions: per veure si podén atrapar-lo.

¿Se 'n recordan de l' altra legislatura? Hi havia un general que sempre estava parlant, y sempre parlava contra en Martinez Campos. Un dia va pronunciar sis discursos sobre 'l mateix tema. ¡Sis discursos! Semblava un revólver d' orde-nansa.

Per supuesto, ab aquests dats no més, ja l' haurán conegut: es lo general Salamanca.

En Sagasta al sentir aquella matracca, vá dir un dia á n' en Martínez Campos:
—Sab que m' incomoda aquest despertador?
—Ja ho arreglarém
—Si, ¿cóm?
—Posanhi molla.

En efecte: acaba de sortir un decret firmat per en Martínez Campos nomenant á n' en Salamanca tinent general.
Lo despertador ja té molla.
No tinguin por que l' hi sentin may més la campanilla.

Una cosa qu' encare no la sabiam.
Ha dit en Sagasta en plé Congrés que per donar estabilitat á las reformas legislativas es necessari posarse d' acort ab los conservadors.
Qu' es lo mateix que si diguéssim, imitant á Fra Anselm:

No estableixin llibertats
ni dongas seguretats
sense plenas facultats
del Sr. Cánovas.

¡Ay Senyor!
Jo crech que á n' en Sagasta 'l tupé se l' hi xucla 'l cervell.

L' Academia de Jurisprudencia, ha obsequiat á n' en Romero Robledo ab un dinar de 300 cuberts.
¡300 cuberts un home sol! ¡Quinas tragaderas!

Asseguran qu' en Sagasta ha rebut alguns anònims, dihentli qu' está amenassat de mort.
Ja 'n sembla que 'l sento.
—¡Quina gent més empipadora! ¡Ni á la taula 'm volen deixar menjar tranquil!

En Nocedal es á Barcelona, després de haver passat per Lleyda y per Montserrat.
Los carlins l' hi han dispensat un gran recibiment.
¿Y donchs que fá D. José Maria?
¡Miri que aixó es un gran mal,
miri que la sanch s' irrita,
miri que 'l tal Nocedal
es un bisbe de l'ivita!

Asseguran que cada dia s' aumenta 'l grupo de diputats descontentos que volen formar l' esquerra.
Izquierdo y siniestro en castellá vol dir lo mateix.
De manera que las esperansas de 'n Sagasta son cada dia més siniestras.
De noms y de fets.

Conversa:
—Lo govern ja no té figura, y es á terra.
—Pero no vol caure. Mira, are á últim de mes tancarán las Corts, y si 'ls diputats descontentos volen camorra que renyeixin ab la dona.
—No hi fá res, com que s' acosta l' istiu, si no se 'l menjan los diputats, no faltarà qui se 'l menjí.
—¿Qui?
—Las moscas.

Extrems:
Per dos enamorats.—Pendre estat... de siti.
Per un perruquer.—Pentinar lo cap de Créus.
Per un calderer.—Estanyar una payella ab l' Estany de Banyolas.
Per un coronel d' exércit.—Posarse al frente de una columna de ferro.
Per un jardiner.—Plantar á la dona.

S' anuncia la próxima aparició de una nova estrella ab qua que a no será missatjera, sinó causa de grans desgracias.
Vostés dirán:—¡Quina desgracia pitjor que la d' estar governats per en Sagasta!
Donchs escollin:

L' astrónomo Camilo Flammarion diu que será probable que aquesta estrella ab qua passí tant arran de la terra que fins arribi á pulverisarla.
Are no s' esparverin, que l' astrónomo no ho assegura pas; diu únicament que será probable.
Fassin com aquell, que l' hi deyan que 'l mon finiria.
—Jo no ho crech, responia; pero pèl que puga ser, m' arribó á cal notari á fer testament.

Fransa es la terra de las invencions y de las modas.

Are 'ls enamorats s' entenen no més que ab la manera de colocar lo sello en lo sobre de las cartas.
Colocat lo sello en sentit vertical sobre 'l cantó dret del sobre, vol dir: T' adoro.—Colocat transversalment vol dir: No 's cansi.—Colocat al mitj sobre la direcció significa: T' espero.—Colocat al mitj dessota de la direcció indica: No 'm contestis... hi ha moros á la costa, y aixís successivament.

Proposo que aquesta moda s' introduheixi á Espanya, y que sempre que 'ls espanyols nos dirigim al govern de 'n Sagasta, coloquem lo sello cap-per-avall, lo qual voldrá dir:
—Ja no 't podém aguantar.

Son molts los industrials de alguns carrers de Barcelona que han acordat tancar las botigas, aixís que vegin la sombra de un comissionat de apremis.
Qui tauca 'ls seus mals espanta.
A porta tancada no hi entran papeletas.
Bernat, Bernat, endavina qui t' ha tancat.

L' heroe de Madrid es un gós indomiciliat conegut pèl nom de Paco. Se 'l vèu als Toros, á las Carreras de Caballs, á las portas dels ministeris y sobre tot als cafés y als restaurants, ahont s' atraca de pastels y de bifecks, que l' hi dona la gent enamorada de las sévas gracias.

Las comisions que desde provincias ván á Madrid son desatesas sempre. En cambi Paco troba tot lo que l' hi convè. Es mimat y obsequiat per tot arréu. Se l' hi prodigan los mimos y 'ls bons bossins.

Un gós aixís es l' imatge dels vividors polítichs, y deuen ser estimat dels altres gossos qu' en forma humana corren per Madrid consumint lo suor de las provincias.

Es molt natural que á Paco l' estimin molt: cadascú s' estima 'ls seus.



L' escena á la Ranibla.
Passa una tranvia y agafa á una senyora d' alguna edat que queda molt mal parada.
Se forma un grupo, hi acut un municipal, y enterat del fet tracta de traslladar á la pobra senyora á casa l' apotecari més immediat.
Al costat del municipal hi ha un senyor ab lo cigarro á la boca y las mans á la butxaca.
—¿Voldria fer lo favor d' ajudarme? diu lo municipal.

—Perqué? respon l' home del puro.
—Per ferla auxiliar.
—Es inútil.
—¿Cóm s' enten?
—Ja ha begut oli. Soch metje y 'm basta véurela per assegurarli que no viurá ni cinch minuts.
—Al ménos sapiguéssim com se diu.
—Jo l' hi diré: Antonia Llástichs.
—¿Vosté la coneix?
—Si senyor.
—¿Ahont viu?
—Carrer del Estruch, número 14.
—¿Es alguna amiga de vosté?
L' home del puro enceneute un' altre ab la punta mateixa del que fumava, respon:
—Amiga no: es la mèva sogra.

En una exposició de pinturas hi havia una marina que representava 'l Banck de Terranova, y que feya una furtor que no s' hi podia tenir cara.
—¿Cóm es que aquest quadro put d' aquesta manera? l' hi preguntavan al autor.
Y aquest responia:
—Aviat ho comprendréu: perque tingués més sabor local l' hi pintat ab oli de fetje de bacallá.

Una mamá al seu nen de cinch anys d' edat:
—Mira Pepet, donali aquest ferrosset de sucre que tens á la mà al nen que t' ha vingut á veure.
Resposta del nen:
—Si per cas l' hi deixaré; pero que me 'l torni sense lleparlo.

Una nena vestida pobrement está plorant ab amargura en un recó del carrer Non.
—¿Qué tens fi, la mèva? l' hi pregunta un senyor.
—La mare m' ha pegat.
—Y aixó ¿perqué?
—Perque hi perdut quatre quartos.
—Tè, vaja, aquí tens una pesseta, vès y no ploris.

L' endemá 'l mateix senyor torna á trobarla al mateix puesto y plorant de la mateixa manera.

—¡Ola! també t' ha pegat avuy la tèva mare?
—Si, senyor.
—¿Qué has perdut avuy?
—No res.
—Y donchs ¿perqué t' ha pegat?
—Per ferme plorar, á veure si vosté 'm daría un' altra pesseta.



Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—Fe-res-tech.
2. ID. 2.^a—Ma-jo-ri-a.
3. MUDANSA.—Pinta Pinti-Pinto.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Draps.
- 5.—GEROGLÍFICH.—Del xich vé 'l gros y del gros el més gros.

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans J. C. Músch de la Llanura, Un nov de profit y Barret Cónich. N' han endavinat 4 Hpesoj Suop; 3 Pageset y Un Fabricant de Freixanet; 2 Sistella y Tarit-Tarot; y 1 no més Rellamps.



XARADAS.

I.
Qui acertar esta xarada
no dugas dos al revés,
ja pot hu de una vegada
que ab xaradas no enten res.
Y s' haurá de conformar,
si no tercera talent,
per la solució acertar
á esperar lo tot vinent.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
Un hu-dos té una criada
que 's diu dos-tres molt formal;
hu com cobra á l' atrassada
á n' ella aixó no l' hi agrada,
y are 's busca una total.

J. PLANAS.

MUDANSA.

Per la mar vá
lo tot ab a.
Que es blanca se
lo tot ab e.
Se fá en lo pí
lo tot ab i.
Y es fruit molt bó
lo tot ab o.

LLARCH Y PRIM.

TRENCA-CLOSCAS.

¡A Granollers!

Formar ab aquestas lletas lo nom de un personalje del sigle XVII.

POCA-ROBA.

GEROGLÍFICH.

I
I
I
I
I
K L I
D.

LLARCH Y PRIM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Mitj-dia, Salabruch, Peret de Sant Andréu, Noy de l' ombra, Encibornat, Matalot y J. M. Torres.
Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Noy de profit, Barretinaire, Un de Sant Colgat, Castelló, Un catata, E. Gonzalez, Un Sabadellés, Mata-pussas, Aygua-fresca y Sila Barata.
Ciutada J. Reig y V: Moltes gracias per las noticias: ja haurá vist que las hém refetas.—R. M. Labra Madrid: Tindrém presents las sévas advertencias.—Arrós y fidús: Publicarém los logogrifos.—A. y Conchita: Idem la conversa.—Llarch y Prim: Idem lo gero-glí-fich y la sinonimia.—Pere Poblador: Igual que 'l soneto de vosté.—B. Escudé Vila: Gracias per la Revista mensual.—Fabricant de Freixanet: Hi antra la conversa.—Pageset: Idem lo logogrifo y 'l rombo.—Relos y Suop: Idem triangul, créu de paraulas y anagrama.—Barret Cónich: Idem lo ters de silabas.—J. Molas Ballester: En la séva poesia hi ha alguns tochs massa realistas (estil Zola.) Aquella segona descripció de la xicola es una mica massa ordinaria.—J. Ribot: Encare que no tenen intenció, las sévas poesietas están ben verificadas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA: IMP. DE LUIS LASSO, ARCA DEL CALLE, 21 Y 24



Ab la forsa ó ab la manya,
veurèu com l' esquerria Guanya.